

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน
เรื่อง การพัฒนาระเบียบวินัยการจับเก็บของเล่น โดยใช้นิทานคุณธรรม

โดย
เนตรนภา ต้นศิริ
รหัส 571561321062 ห้อง2

คณะครุศาสตร์ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ลำปาง

สารบัญ

	หน้า
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
กรอบแนวคิด	2
สมมติฐานการวิจัย	2
นิยามศัพท์เฉพาะ	2
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	3
แนวคิดทฤษฎีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัย	4
ทฤษฎีเกี่ยวกับความหมายของการมีวินัยในตนเอง	5
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับบัณฑิต	6
วิธีการดำเนินวิจัย	11
ระเบียบวิธีวิจัย	11
การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	11
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	11
การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ	11
วิธีการดำเนินการทดลอง	13
การเก็บรวบรวมข้อมูล	14
การวิเคราะห์ข้อมูล	14
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	14
สรุปผลการวิจัย	15
แผนการดำเนินโครงการ	16
เอกสารอ้างอิง	17
ภาคผนวก	18
ประวัติผู้วิจัย	32

ความเป็นมาและความสำคัญ

ปัจจุบัน มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่วนมากจะเป็นการเจริญก้าวหน้าทางวัตถุสิ่งของและเครื่องใช้เพื่ออำนวยความสะดวกต่างๆ ทำให้พ่อแม่เลี้ยงลูกด้วยวัตถุสิ่งของเหล่านั้น เพราะโดยส่วนมากแล้วพ่อแม่ต้องทำงานไม่มีเวลาเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนลูกทำให้ขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด จึงเกิดปัญหาการไม่มีระเบียบวินัยของเด็ก เด็กที่จะเติบโตเป็นบุคคลที่มีคุณภาพได้นั้นต้องถูกปลูกฝังและส่งเสริมเรื่องระเบียบวินัยและการอยู่ร่วมกันกับบุคคลอื่นในสถานที่เลี้ยงเด็กหรือโรงเรียน เด็กช่วงอายุ 2 – 6 ปี เป็นช่วงที่เด็กมีการพัฒนาการในด้านต่าง ๆ อย่างรวดเร็วและชอบการเลียนแบบ พ่อ แม่ ครู ผู้เลี้ยงเด็ก ควรสร้างระเบียบวินัยที่ดีตั้งแต่เยาว์วัย ด้วยการปลูกฝังให้เด็กฝึกวินัยจากสิ่งใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน เช่น การเก็บของเล่นเข้าที่ การเก็บวางรองเท้า การทิ้งขยะลงถัง เพื่อก่อให้เกิดการซึมซับและจดจำในตัวเด็กตลอดเวลา ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมเล็กๆที่ทำเป็นแบบอย่างที่ดีเป็นการสอนด้วยความสนุกและสร้างความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างครอบครัว (มูลนิธิเด็ก. 2556 : ออนไลน์)

ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมเด็กนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้ม ตำบลบ่อเหล็กทอง อำเภอคลอง จังหวัดแพร่ ซึ่งพบว่าเด็กมีพฤติกรรมไม่เก็บของเล่นเข้าที่ พอถึงกิจกรรมกลางแจ้งก็วิ่งออกไปนอกห้องทันที พฤติกรรมดังกล่าวอาจเป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่บ้าน โดยขาดการเอาใจใส่เด็ก เช่น เด็กเล่นของเล่นที่บ้านก็จะไม่เก็บของเล่น เพราะมีคนดูแลเก็บให้ ทำให้เกิดความเคยชินหรือเคยตัวที่จะไม่เก็บของเล่นจึงส่งผลให้เด็กไม่มีวินัยในตนเอง ผู้ใหญ่ควรส่งเสริมให้เด็กทำสิ่งต่างๆ ที่เด็กสามารถทำได้ มอบหมายให้เด็กมีความรับผิดชอบต่อหน้าและไม่ควรเกินกำลังของเด็กและกล่าวคำชมเชยเด็กทุกครั้งเพื่อเป็นการสร้างกำลังใจแก่เด็ก (สืบศักดิ์ น้อยดัด. 2555 : 2) ดังนั้นวินัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ควรปลูกฝังตั้งแต่เยาว์วัย เพราะวินัยจะทำให้สังคมมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความเจริญก้าวหน้าด้านการเรียน การงาน การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข การส่งเสริมวินัยในตัวเด็กจะช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสม (ฉันทนา ศรีภักดี. 2555 : 14) วินัยจึงเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญในการดำเนินชีวิต เพราะวินัยช่วยสร้างควมมีระบบระเบียบทำให้ความสามารถในการกระทำสิ่งต่างๆ ส่งผลให้เกิดความสำเร็จตามมาและเกิดความเจริญก้าวหน้าในชีวิตและสังคม เป้าหมายสำคัญของการปลูกฝังวินัยให้แก่เด็ก คือ การพัฒนาให้เด็กมีวินัยในตนเอง กล่าวคือ พัฒนาให้เด็กสามารถควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่เรารู้ว่าเป็นสิ่งที่ดี เป็นที่ยอมรับ และไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน การมีวินัยในตนเองจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการที่เด็กอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขและเกิดความสงบสุข (นฤมล เนียมหอม : ออนไลน์)

นิทานคุณธรรมเป็นสื่ออย่างหนึ่งที่นิยมนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมซึ่งนิทานเป็นกิจกรรมที่สนองต่อธรรมชาติรอบตัวเด็กเหมาะสำหรับเด็ก เพราะเนื้อเรื่องของนิทานช่วยสอดแทรกและปลูกฝังส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ของการมีระเบียบวินัยในตนเอง มีข้อคิดคติสอนใจให้แก่เด็ก มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยสร้างสมาธิของเด็กให้ยาวขึ้นทำให้เด็กรับรู้สิ่งต่างๆ มากขึ้นเหมาะในการเสริมประสบการณ์ให้แก่เด็ก ทำให้เด็กเกิดความคิดอย่างสร้างสรรค์ ตามจินตนาการ รวมไปถึงการประพฤติปฏิบัติตนที่มีระเบียบวินัยตามตัวละครในนิทานตัวนั้นๆ อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนที่เหมาะสมต่องานตนเอง และบุคคลในสังคม (ปราณี ปรียาภา. 2551 : 15)

ด้วยเหตุและความสำคัญดังกล่าวมานั้น ผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงเกิดความคิดที่จะส่งเสริมและพัฒนาการมีระเบียบวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก บ้านนาตุ้ม โดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม เพื่อช่วยในการส่งเสริมและพัฒนาการมีระเบียบวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยด้วยการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กมีระเบียบวินัยในตนเองประพฤติปฏิบัติตนในสิ่งที่ถูกต้องและเป็นบุคคลที่มีคุณภาพไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนเป็นที่ยอมรับในสังคม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาระเบียบวินัยในการจัดเก็บของเล่นก่อนและหลังการเล่านิทานคุณธรรม

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชาย - หญิง อายุระหว่าง 3 - 4 ปี ทั้งหมด จำนวน 25 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้ม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อเหล็กทอง อำเภอคลอง จังหวัดแพร่

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นเด็กปฐมวัยที่มีอายุ 3-4 ปี จำนวน 10 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้ม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อเหล็กทอง อำเภอคลอง จังหวัดแพร่ โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

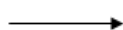
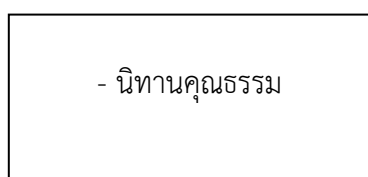
ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม

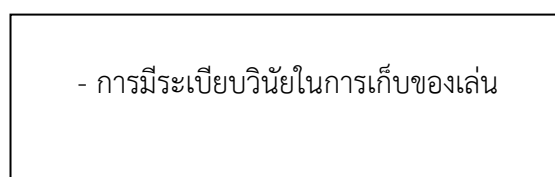
ตัวแปรตาม คือ ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น

กรอบแนวคิด

ตัวแปรต้น



ตัวแปรตาม



สมมติฐานการวิจัย

- การจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม ทำให้เด็กมีวินัยในการเก็บของเล่นได้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กปฐมวัยชาย-หญิง ที่มีอายุระหว่าง 3 - 4 ปี ทั้งหมดจำนวน 10 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้ม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อเหล็กทอง อำเภอคลอง จังหวัดแพร่

2. นิทานคุณธรรม หมายถึง นิทาน 3 เรื่องคือ 1.) หนูไม่เคยลืม 2.) โรงเรียนแสนสุข 3.) กุ้งรักเพื่อน เป็นนิทานที่พัฒนาให้เด็กรู้จักเก็บของเล่นได้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

3. ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติตนให้เป็นไปตามข้อตกลงได้แก่ 1.) เก็บของเล่นอย่างทะนุถนอม 2.) ไม่แย่งกันเก็บของเล่น 3.) จัดวางเรียงของเล่นแยกประเภทของเล่นและจัดเก็บของเล่นได้

4. ระเบียบวินัย หมายถึง แบบแผน กฎเกณฑ์ ที่กำหนดไว้เป็นแนวปฏิบัติ คนที่มีระเบียบวินัยเป็นคนที่สามารถควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตนได้ตามแบบแผนกฎเกณฑ์ และข้อบังคับของสังคมนั้นได้ โดยอาจจะใช้กฎเกณฑ์ ข้อบังคับเป็นเครื่องกำหนดให้ทำตาม ซึ่งเรียกว่า ระเบียบวินัยภายนอกหรืออาจจะปฏิบัติเพราะตระหนักถึงความถูกต้องเหมาะสมดั่งด้วยตัวของตัวเองแม้บางอย่างจะไม่ได้มีการกำหนดไว้เป็นกฎเกณฑ์ข้อบังคับก็ตาม ซึ่งเรียกว่ามีระเบียบวินัยในตนเอง

5. วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัยในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น โดยปฏิบัติตามข้อตกลง การมีวินัยในตนเองนี้สามารถทดสอบได้ด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้มมีการพัฒนาระเบียบวินัยการเก็บของเล่นหลังจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพิ่มมากขึ้น

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ว่าวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัย
 - 1.1 ความหมายของความมีระเบียบวินัย
 2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเอง
 - 2.1 ความหมายของวินัยในตนเอง
 - 2.2 ความสำคัญและคุณค่าของวินัยในตนเอง
 - 2.3 วินัยในการเก็บของเล่น
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน
 - 3.1 ความหมายของนิทาน
 - 3.2 ความหมายของการเล่านิทาน
 - 3.3 ประเภทของนิทาน
 - 3.4 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน
 - 3.5 คุณค่าของนิทานที่มีต่อการเรียนการสอนของเด็กปฐมวัย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัย

1.1 ความหมายของความมีระเบียบวินัย

หวน พิณรุฬห์ (2528 : 95) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “วินัย” หมายถึง ระเบียบหรือข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากความสมัครใจของผู้ปฏิบัติ

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2539 : 22) ให้ความหมายของวินัย หมายถึง การฝึกตนการควบคุมตนเอง

หัตยา สารสิทธิ์ (2541 : 27) ให้ความหมายวินัยไว้ว่า หมายถึง ระเบียบ แบบแผนกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่กำหนดขึ้น ในสังคมหนึ่ง ๆ อันเป็นที่ยอมรับของสมาชิกในสังคมเพื่อใช้เป็นหลักหรือแนวทางในการปฏิบัติของบุคคลในสังคมให้เกิดความสงบสุข

มอริสัน (Morrison, 1995:468 อ้างถึงใน กุลยา ตันติพลาชีวะ, 2542 : 79) ได้ให้ความหมายของวินัยทางสังคมว่า วินัย คือความประพฤติและการปฏิบัติจากการฝึก และปฏิบัติจนเป็นนิสัยเป็นแบบแผนของการแสดงออกต่อไปตลอดชีวิต ในแง่ของการสอนวินัยจะหมายถึงกระบวนการช่วยเด็กให้พัฒนาพฤติกรรมที่ดีด้วยการเรียนรู้การควบคุม กำกับพฤติกรรมของตนให้เกิดขึ้นเป็นของตนเองด้วยตัวเอง และติดตัวไปตลอดชีวิต พ่อแม่คือบุคคลสำคัญที่ต้องแนะแนวให้เด็กได้พัฒนาการควบคุมตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเอง ด้วยความฉลาดและความเข้าใจต่อการมีวินัยของตน หรือปรับเปลี่ยนเมื่อจำเป็น

ชิดพงษ์ ไชยวสุ (2542 : 124) ได้แปลหนังสือเรื่อง Foundations of Freedom ของดีค เดอวอส (Dick Devos) และได้ให้ความหมายของความมีวินัยว่า คือ การตัดสินใจที่ถูกต้องโดยอาศัยศีลธรรมเป็นเครื่องนำทางและการไม่ถูกง้อออกนอกกลุ่มนอกทางด้วยเครื่องล่อใจต่าง ๆ คือ การควบคุมตนเอง

วินัย หมายถึง ระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับ สำหรับควบคุมความประพฤติทางกาย วาจา ของคนในสังคมให้เรียบร้อยดีงาม เป็นแบบแผน อันหนึ่งอันเดียวกันจะได้อยู่รวมกันด้วยความสุขสบายไม่กระทบกระทั่งซึ่งกันและกัน วินัยช่วยให้คนในสังคมห่างไกลจากความชั่วทั้งหลาย (วินัย คืออะไร ,2546:ออนไลน์)

สรุปได้ว่า ระเบียบวินัย คือ ระเบียบกฎเกณฑ์ ข้อบังคับที่ใช้เป็นแนวทางในการควบคุมการประพฤติปฏิบัติของบุคคลในสังคมเพื่อไม่ให้ถูกชักจูงออกนอกกลุ่มนอกทาง ก่อให้เกิดความสงบสุขและเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของวินัยในตนเอง

2.1 ความหมายของวินัยในตนเอง

สมชาย สิงห์พันธุ์ (2527 : 9) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเอง โดยเกิดจากการสำนึกขึ้นมา ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมอดใจรอได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ มีการเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2532 : 759) ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลสามารถบังคับควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ ให้ประพฤติปฏิบัติได้เหมาะสมกับสถานการณ์ เวลา และเป็นไปตามเงื่อนไข กฎเกณฑ์ กติกา หรือข้อตกลงหรือสังคมกำหนดไว้ด้วยความเต็มใจ และจริงจังโดยไม่มีการลงโทษหรือควบคุม

แรมสมร อุษุสภาพร (2535 : 47) กล่าวว่า วินัยในตนเองหมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม ตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคมหรือการบังคับให้ตนเองทำในสิ่งที่ควรทำด้วยตนเองโดยไม่ต้องอาศัยการบังคับหรือแรงจูงใจจากภายนอก

วนิดา เสวกตรุณทร (2537 : 72) ให้ความหมายว่าวินัยในตนเอง หมายถึง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคลโดยอำนาจภายในบุคคลนั่นเอง อันเป็นอำนาจซึ่งเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับในคุณค่าอย่างใดอย่างหนึ่ง

กรมวิชาการ (2537 :10) ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่า เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกด้วยการตัดสินใจและเลือกกระทำตามข้อตกลงโดยสมัครใจ เพื่อแก้ปัญหาของตนและส่วนรวม เพื่อประโยชน์ในการอยู่ร่วมกัน

ภรณ์ คุรุรัตน์ (2537 : 8) ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่า เป็นความสามารถในการใช้ความคิด ความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้เพื่อควบคุมอารมณ์ พฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวัง

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 60) ให้ความหมายวินัยในตนเอง หมายถึง การกระทำที่แสดงออกถึงความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเองให้เป็นไปในทางที่ถูกต้ออย่างมีเหตุผล

สรุปได้ว่า วินัยในตนเอง หมายถึง บุคคลที่มีความสามารถในการใช้ความคิดที่ได้จากการเรียนรู้ ควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ในกฎเกณฑ์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคมกระทำโดยสมัครใจไม่มีการบังคับ

2.2 ความสำคัญและคุณค่าของวินัยในตนเอง

วินัยในตนเองเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญทางบุคลิกภาพของเด็ก ทั้งนี้ผู้มีวินัยในตนเองจะต้องเป็นผู้ที่รู้จักกาลเทศะ สนใจและเอาใจใส่ต่อสังคม เป็นผู้มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และเมื่อใดก็ตามที่เด็กได้พัฒนาลักษณะดังกล่าวแล้ว เด็กก็จะแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับ ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้ใหญ่ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532 : 759) วินัยในตนเองตนเองเป็นหัวใจสำคัญของการแสดงออกซึ่งคุณธรรม เนื่องจากสามารถควบคุมตนเองได้ สามารถทำความดีด้วยตนเองและมีความกังวลเมื่อกระทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องซึ่งจะช่วยยับยั้งและป้องกันไม่ให้เกิดบุคคลกระทำความผิด (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2523 : 3) ดังนั้นคนที่มีวินัยตนเองจะช่วยให้สังคมหรือประเทศของเราเจริญรุ่งเรืองได้เพราะคนที่มีระเบียบวินัยในตนเองเมื่ออยู่ที่ใดก็จะทำให้สังคมนั้น ๆ มีระเบียบแบบแผน พัฒนาไปในทางที่ประเทศชาติต้องการ ดังนั้นบุคคลที่มีระเบียบวินัยในตนเอง คือบุคคลคนที่มีคุณภาพที่ดี (ทิตินา แคมมณี, 2535 : 48)

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2537 : 10) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของวินัยในตนเอง ว่าเป็นพื้นฐานของความรับผิดชอบ การเคารพสิทธิของผู้อื่น การเอื้อเฟื้อแบ่งปัน การรอคอย การแก้ปัญหาของส่วนรวม สามารถควบคุมตนเองให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง โดยใช้หลักการของเหตุผลโดยไม่ต้องให้ผู้อื่นคอยควบคุมบังคับ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่เอื้อต่อความสำเร็จของบุคคลและส่วนรวม จึงควรส่งเสริมวินัยในตนเอง และการส่งเสริมวินัยในตนเองจะช่วยให้มีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ด้านสติปัญญาช่วยให้อุจกคิดใช้เหตุผล ตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง

2. ด้านสังคม อารมณ์และจิตใจ ชายโหดกลาติกลาแสดงออก มีความรับผิดชอบเคารพสิทธิของผู้อื่น มีความเอื้อเฟื้อ รู้จักการแบ่งปัน รู้จักการรอคอย

จากความหมายของวินัยในตนเอง สรุปได้ว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องด้วยตัวของบุคคลเองเพื่อก่อให้เกิดความสงบสุขของสังคม

2.3 วินัยกับการเก็บของเล่น

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 88-96) กล่าวถึงการฝึกวินัยกับการเก็บของเล่นไว้ว่า ก า ร ฝึ ก ระเบียบวินัยจำเป็นต้องทำในพื้นที่ และสร้างเสริมให้เป็นกิจนิสัย ลูกคนต้องฝึกต้องสอน เด็กเรียนรู้ได้จากการเห็นการเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นก็จริง แต่จะมีจุดบอดตรงที่เขาต้องการคำชี้แนะ ดังนั้นพ่อแม่ต้องสอนถ้าต้องการให้เด็กมีวินัย วิธีสอนต้องไม่เคร่งเครียดควรเป็นการเตือน การชี้แนะ และย้ำให้เห็นถึงการกระทำที่ถูกต้องแบบผ่อนคลายเป็นมาก อีกประการหนึ่ง พ่อแม่ต้องใช้คำพูดในการสอนที่เป็นรูปธรรม ทำให้ลูกมองภาพได้ชัด ไม่ใช่คำว่า “อย่า” ตัวอย่างเช่น เมื่อลูกเล่นของเล่นเสร็จแล้ว พ่อแม่ต้องถามลูกว่า “เลิกเล่นแล้วใช่ไหม” เมื่อลูกตอบว่า “ใช่” ให้พ่อแม่บอกลูกว่า “ช่วยกันเก็บของให้เรียบร้อย จะได้มีของเล่นที่ดีเก็บไว้เล่นได้ นาย ๆ” แล้วเก็บของให้ลูกดูพร้อมชวนให้ลูกช่วยเก็บ เมื่อเด็กเห็นแบบและเข้าใจเหตุผล เด็กจะเห็นประโยชน์ของการเก็บ แล้วเด็กจะเก็บของทุกครั้ง ในการสอนเด็กต้องสอนด้วยอารมณ์ดีและเมื่อเด็กมีอารมณ์ดีด้วยหากเด็กทำดีเก็บของเข้าที่ต้องชมเชย ให้กำลังใจที่เด็กกระทำถูก เช่น ทำเป็นอุทานว่า “ไอ้โฮ ดีใจจังเลย มีเด็กเก่ง ๆ ที่นี้ด้วย เก็บของเรียบร้อยดีมาก”

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2544 : 68-78) กล่าวถึงการฝึกความมีระเบียบเรียบร้อยไว้ว่า เด็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ในบ้านที่เก็บข้าวของเป็นระเบียบก็จะได้รับการพัฒนานิสัยมีระเบียบ และเป็นการฝึกความรอบคอบ เด็กที่มีระเบียบจะไม่ค่อยทำของหายเพราะเขาจะเก็บของเป็นที่ที่เป็นทางจัดวางเรียบร้อยหยิบใช้และตรวจสอบได้ง่าย พ่อแม่จึงควรฝึกความมีระเบียบให้ลูกโดย

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

3.1 ความหมายของนิทาน

จันทร์เพ็ญ ศุภผล (2535: 26) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาโดยอิงความจริง หรือจินตนาการ มีวัตถุประสงค์ให้ความสนุกสนาน ผ่างความคิดสอนใจเพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากเนื้อหาในนิทาน

กุลวรา ชูพงศ์ไพโรจน์ (2535: 8) ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นการผูกเรื่อง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสุขสนุกสนาน ผ่างคำสอนจรรยาในชีวิต เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องของผู้เล่าให้คนรุ่นใหม่ฟัง

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 16) ให้ความหมายของนิทานว่า เป็นเรื่องราวที่เล่าสืบทอดต่อกันมาตั้งแต่โบราณ โดยมีเนื้อหาที่เล่าเป็นการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม คุณงามความดีเพื่อปลูกจิตสำนึกของคนให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความดีและเป็นตัวอย่างแก่สังคม

ครุรักษ์ ภิมย์รักษ์ (2540: 45) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาโดยวัตถุประสงค์ เพื่อสืบทอดประสบการณ์ ความรู้ความคิดหรือค่านิยมบางอย่างให้ผู้ฟังพร้อมทั้งสอดแทรกความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อมๆ กัน

กุหลาบ ต้นติผลาชีวะ (2541: 210) ให้ความหมายไว้ว่า นิทาน คือ สื่อที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย ไม่มีเด็กคนใดไม่ชอบฟังนิทาน นิทานสามารถสร้างจินตนาการ ความฝัน ความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ให้กับเด็ก

วันเนาว์ ยูเต็น (2542: คำนำ) ให้ความหมายไว้ว่า นิทาน คือ ชีวิตเรื่องราวในนิทานแท้ที่จริง เป็นเรื่องราวของชีวิต นิทานไม่ใช่เรื่องสำหรับเพียงเพื่อฟัง อ่าน เพื่อสนุกหรือรับคำสอนที่แทรกอยู่เท่านั้น

สันหพัฒน์ อรุณธารี (2542: 2) ให้ความหมายว่า นิทาน คือ เรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นใหม่ โดยยึด ความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการเล่าเรื่องให้เข้ากับสภาวะการณ์ในเวลานั้นๆ ซึ่ง

สรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยโบราณซึ่งอาจเป็นเรื่องจริงบ้างหรือ อาจเป็นเรื่องที่ไม่จริงบ้างซึ่งแต่งขึ้นมาตามจินตนาการทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและยังสอดแทรก คุณธรรมจริยธรรมอันดีงามสร้างค่านิยมและการประพฤติปฏิบัติตนที่ดีในสังคม

3.2 ความหมายของการเล่านิทาน

พัชรี ไชยะสนธิ (2535: 80) ได้กล่าวว่า การเล่านิทาน หมายถึง การเล่าเรื่องให้เด็กฟังและ สนทนาโต้ตอบ อภิปรายซักถาม แสดงข้อคิดเห็นและแสดงท่าทางประกอบเรื่องราวหรือประสบการณ์รอบตัว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่า

เกริก ยूनพันธ์ (2539: 35) การเล่านิทาน คือ ผู้ที่มีความสามารถ ในการเล่าเรื่องราว ผู้เล่า แต่ละคนมักจะมีลักษณะเด่นพิเศษแตกต่างกัน บางคนใช้เสียงเป็นเสียงเร้าความสนใจ บางคนอาจใช้ท่าทาง ประกอบการเล่า แล้วเกิดความสนุกสนาน บางคนสร้างสื่อหรืออุปกรณ์ช่วยในการเล่าให้เกิดความตื่นตาตื่นใจ

สรุปได้ว่า การเล่านิทาน หมายถึง การถ่ายทอดเรื่องราวของนิทานให้เด็กได้ฟัง โดยการใช้น้ำเสียงกระตุ้นความสนใจและท่าทางประกอบเรื่องราว หรือการใช้สื่อวัสดุ อุปกรณ์ เพื่อให้เกิดความตื่นตัว และสนุกสนาน

3.3 ประเภทของนิทาน

เกริก ยूनพันธ์ (2539: 20 - 22) กล่าวถึง การแบ่งประเภทของนิทานตามรูปแบบของนิทาน และตามเนื้อหาสาระที่เป็นเรื่องราวของนิทาน แบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ 8 ประเภทคือ

1. เทพนิยายหรือเรื่องราวปรัมปรา เป็นนิทานหรือนิยายที่เกินเลยความเป็นจริงของมนุษย์ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอภินิหาร ตัวเอกหรือตัวละครเด่นๆ จะมีอภินิหารหรือเวทมนต์ ฤทธิ์เดช ฉากหรือสถานที่ในเรื่องมักเป็นสถานที่พิเศษ หรือถูกกำหนดขึ้นมา เช่น สรวงสวรรค์หรือเมืองบาดาล มีพระเอกเป็นเจ้าชาย มีนางเอกเป็นเจ้าหญิง มีนางฟ้า มีเทวดา มียักษ์ เป็นต้น

2. นิทานประจำท้องถิ่นหรือนิทานพื้นบ้าน มักเป็นนิทานที่ถูกเล่าขานตกทอดต่อเนื่องกันมา เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น ภูเขา ทะเล แม่น้ำ เรื่องราวของโบราณวัตถุที่มีเหตุแห่งที่มาของการสร้าง การคิด ฯลฯ

3. นิทานคติสอนใจ เป็นนิทานที่เรียบเรียงเชิงเปรียบเทียบชีวิต และความเป็นอยู่ร่วมกัน ในสังคมให้บังเกิดผล ในการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ให้พิถีพิถันละเอียดรอบคอบและไม่ประมาท ช่วยเหลือ หรือเมตตาต่อผู้อื่น และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

4. นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่กล่าวอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถ อดอาจกล้าหาญ มักเป็นเรื่องถ่ายทอดเรื่องจริงของบุคคลสำคัญๆ ไว้ มักสร้างฉากหรือสถานการณ์ที่น่าตื่นเต้นเกินความเป็นจริง เพื่อให้เรื่องราวสนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกคล้อยตามว่าบุคคลที่เป็นบรรพบุรุษนั้น มีความสามารถและน่าสนใจจริงๆ

5. นิทานอธิบายเหตุ เป็นเรื่องราวของเหตุที่มา ของสิ่งหนึ่งสิ่งใดและอธิบายพร้อมตอบคำถามเรื่องราวนั้นๆ ด้วย เช่น เรื่องกระต่ายในดวงจันทร์ ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม นกกับกา เป็นต้น

6. เทพปกรณัม เป็นนิทานที่เกี่ยวกับความเชื่อ โดยเฉพาะตัวบุคคลที่มีอภินิหารเหนือความเป็นจริง ลีกลับ ได้แก่ พระอินทร์ พระพรหม ทศกัณฐ์ เป็นต้น

7. นิทานที่มีตัวสัตว์เป็นตัวเอก เปรียบเทียบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันในสังคม สอนจริยธรรม แฝงแง่คิดและแนวทางแก้ไข บางครั้งสอนแบบทางอ้อมผู้อ่านหรือผู้ฟัง จะต้องพิจารณาเอง เป็นเรื่องบันเทิงคดีที่สนุกสนาน

8. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องเปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่ แต่มีมุขที่ตลกขบขัน สนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุข เนื้อเรื่องเกี่ยวกับไหวพริบ เรื่องราวแปลกๆ เรื่องเหลือเชื่อ เรื่องเกินความจริง เป็นต้น

สรุปว่า นิทานสมัยเก่า มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อในเรื่องราวต่างๆ อิงถึงประวัติศาสตร์ ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรมและอภินิหาร ฯลฯ ส่วนนิทานสมัยใหม่ มีเนื้อหาเป็นปัจจุบันส่งเสริมความรู้ในการดำรงชีวิตและสิ่งแวดล้อมสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม

3.4 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2541: 11 - 12) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานให้เด็กฟังนั้นมีเป้าหมายสำคัญอยู่ 3 ประการ คือ

1. ให้เด็กได้พัฒนาภาษาและความคิด การเล่านิทาน จึงไม่ควรมาจากครูคนเดียว ครูควรให้เด็กเป็นผู้เล่านิทานเองด้วย เพราะการให้เด็กเล่านิทานเอง จะช่วยให้เด็กได้แสดงออกถึงความรู้สึก ขยายความคิดของตนให้กระจ่าง และพัฒนาทางภาษา หากครูเล่าเองควรมีการถามตอบโต้ให้เด็กคิดระหว่างการเล่านิทานด้วย

2. สร้างความรักการอ่านและหนังสือให้กับเด็ก เวลาเล่านิทานเป็นเวลาที่สร้างความสนใจในการอ่านและหนังสือให้กับเด็กมาก ครูควรเตรียมให้พร้อมโดยการอ่านนิทานเล่มที่จะเล่าให้เข้าใจ จำได้เวลาอ่านให้เปิดหนังสือเสมอตาเด็ก ตาครูจับที่เด็กคอยสังเกตคอยตั้งคำถามเป็นช่วงๆ เพื่อช่วยให้เด็กทบทวนรายละเอียดและตื่นตัวที่จะฟังอยู่เสมอ เวลาเล่านิทานควรจัดเป็นกลุ่มเล็กๆ 4 - 5 คน ถ้าไม่ได้ก็ให้เด็กนั่งเป็นวงเห็นหน้าครูชัดเจน และครูเห็นเด็กทุกคน ถ้าเด็กรู้สึกเพลิดเพลินกับนิทานจากหนังสือที่ครูเล่า เด็กจะชอบและสนใจที่จะอ่านหนังสือด้วยตนเอง สิ่งนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างนิสัยรักการอ่านและความรักหนังสือที่ดี

3. สร้างการเรียนรู้อย่างมีความหมายให้กับเด็ก จุดประสงค์ของการเล่านิทานคือ การสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็ก ทั้งทางด้านสังคม อารมณ์ คุณธรรม หรือแม้แต่การพัฒนาสติปัญญาก็สามารถใช้นิทานเป็นสื่อของการเรียนรู้ได้ จุดสำคัญที่จะนำไปสู่จุดประสงค์ของการเรียนรู้นั้น นอกจากเนื้อหาของนิทานตรงประเด็นแล้ว บรรยากาศในการเล่ามีความสำคัญมากผู้เล่าที่ดีต้องสนุกกับการเล่านิทาน และสามารถสื่อสารเรื่องราวให้เด็กเกิดความกระตือรือร้น ที่จะฟัง ในขณะที่เดียวกันต้องหยุดถามเป็นระยะๆ หรือให้เด็กมีส่วนร่วม

ในการเล่านิทาน โดยเฉพาะประเด็นที่ต้องการให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ การเล่านิทานอาจเล่าซ้ำได้ ทั้งนี้ เพื่อให้เด็กได้ถ่ายโยงข้อมูลใหม่เปรียบเทียบ เพื่อหาข้อสรุปที่ถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ทฤษฎีของ พิวาเจท์ที่ว่า ด้วยการคิดเพื่อการพัฒนาความรู้ใหม่

สรุปได้ว่า จุดประสงค์ของการเล่านิทาน คือ นิทานช่วยในการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้านของเด็ก คือ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ จิตใจ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา มีพัฒนาการทางด้านภาษา ทำให้เด็กมีพฤติกรรมรักการอ่าน ให้แก่งคิดที่ดีส่งเสริมในการประพฤติปฏิบัติตน ในทางที่เหมาะสมดีงาม

3.5 คุณค่าของนิทานที่มีต่อการเรียนการสอนของเด็กปฐมวัย

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539: 55 - 56) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเล่านิทาน ดังนี้

1. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกอบอุ่นหรือใกล้ชิดเป็นกันเองกับผู้เล่า
2. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกร่วมในขณะฟัง ทำให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน ผ่อนคลาย และสดชื่นแจ่มใส
3. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะมีสมาธิหรือความตั้งใจที่มีระยะเวลานานขึ้นหรือยาวขึ้นโดยเฉพาะเล่า ที่มีความสามารถในการดึงดูดให้ผู้ฟังหรือเด็กๆ มีใจจดจ่ออยู่กับเรื่องราวที่ผู้เล่าเล่าเรื่องที่มีความยาว
4. เด็กๆ และผู้ฟังจะถูกกล่อมเกลียดด้วยนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม ทำให้เด็กๆ และผู้ฟังเข้าใจในความดีและความงามยิ่งขึ้น
5. นิทานจะช่วยทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟังสามารถใช้กระบวนการคิดในการพิจารณาแก้ปัญหาได้
6. นิทานจะช่วยทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟังมีความละเอียดอ่อนรู้จักการรับและการให้มองโลกในแง่ดี
7. นิทานสามารถสร้างความกล้าให้กับเด็กๆ หรือผู้ฟังในการแสดงออกผ่านกระบวนการคิด ที่มีประสิทธิภาพ
8. เด็กๆ และผู้ฟังจะได้ความรู้ที่เป็นประโยชน์และสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้
9. นิทานช่วยเสริมสร้างจินตนาการที่กว้างไกลไร้ขอบเขตให้กับเด็กหรือผู้ฟัง
10. นิทานสามารถช่วยให้เด็กและผู้ฟังได้รู้จักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

สมศักดิ์ ปริบูรณ์ (2542: 59 - 62) กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นวิธีการให้ความรู้วิธีหนึ่งที่ทำให้เด็กสนใจในการเรียนรู้ สามารถจดจำ กล้าแสดงออก และมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา นอกจากนั้นยังช่วยตอบสนองความต้องการของเด็ก เช่น ความอยากรู้ อยากเห็น ความสัมพันธ์ผล ความต้องการเป็นที่ยอมรับ เนื้อหาของนิทานที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการดังกล่าว จะช่วยให้เด็กมีความสุข ปรารถนาและมีความสุข กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้นิทานมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อเด็กดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการสอนที่มีประสิทธิภาพ ในการชักจูงให้ผู้เรียนได้คล้อยตาม เป็นตัวกระตุ้นและแรงจูงใจในตัวผู้เรียน ทั้งยังเป็นการกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์และการแสดงออก ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้เรียน

2. เป็นเครื่องกระตุ้นและโน้มน้าวให้เด็กเปิดใจที่จะยอมรับพฤติกรรมด้านต่างๆ และตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็กด้วย

3. เป็นตัวแทนในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็กนอกจากนี้ นิทานมีประโยชน์และคุณค่าต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก นิทานช่วยเสริมสร้างพัฒนาการของเด็ก ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ให้เหมาะสมกับพัฒนาการตามวัย และยังช่วยปรุงแต่งบุคลิกภาพ แก้ไขพฤติกรรมของเด็กให้เป็นไปตามตัวแบบในนิทานที่ เด็กชื่นชอบ รวมทั้งยังเปิดโลกจินตนาการให้กว้างไกล และมีสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลรอบข้าง เป็นเครื่องกระตุ้นให้เด็กยอมรับพฤติกรรมต่างๆ และเป็นต้นแบบในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก

การดี ศรีประยูร (2542: 30) ได้กล่าวถึง คุณค่าของนิทานต่อการเรียนการสอนดังนี้

1. ให้ความบันเทิงใจกับเด็กๆ ทำให้ผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้เด็กร่าเริงแจ่มใสสมวัย
2. นิทานใช้นำเข้าสู่บทเรียน
3. นิทานช่วยเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดี หรือผิดบางประการของเด็กเกี่ยวกับความเชื่อ ความกลัว และสอนจริยธรรมแก่เด็ก
4. นิทานจะทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟังสามารถใช้กระบวนการคิดพิจารณาแก้ปัญหาได้
5. ใช้นิทานเป็นเครื่องมือฝึกทักษะทางภาษาและกระบวนการคิด
6. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวจอริยาบถของตนเอง
7. ใช้นิทานส่งเสริมการอ่าน
8. ใช้นิทานเพื่อสร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเด็ก ซึ่งจะส่งผลไปถึงการปกครองเด็ก

สรุปได้ว่า นิทานมีคุณค่าและประโยชน์ คือ ปลูกฝังให้เด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสมดีงาม มีทักษะกระบวนการคิด เสริมสร้างพัฒนาการเด็ก ด้านอารมณ์ จิตใจ ด้านสังคม ด้านสติปัญญา รวมทั้งทักษะทางภาษาการพูด การอ่าน การฟัง และปลูกฝังทำให้เด็กรักการอ่าน อีกทั้งยังสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟังอย่างใกล้ชิดความอบอุ่น

วิธีดำเนินการวิจัย

ระเบียบการวิจัย

เพื่อให้งานวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและเกิดประสิทธิภาพสูงสุดผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีการวิจัยซึ่งประกอบด้วย กลุ่มเป้าหมายการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการใช้สถิติที่ใช้ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมายการวิจัย

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 - 4 ปี ทั้งหมดจำนวน 25 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้ม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อเหล็กทอง อำเภอคลอง จังหวัดแพร่

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นเด็กนักเรียนชาย หญิง ที่มีอายุระหว่าง 3 - 4 ปี จำนวน 10 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้ม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อเหล็กทอง อำเภอคลอง จังหวัดแพร่ โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เด็กที่ไม่เก็บของเล่น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หนังสือนิทานคุณธรรม (เกี่ยวกับระเบียบวินัย) นิทาน 3 เรื่องคือ 1.) หนูไม่เคยลืม
- 2.) โรงเรียนแสนสุข 3.) กุ้งกิ้งรักเพื่อน
2. แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานคุณธรรม จำนวน 3 เล่ม จำนวน 5 แผน
3. แบบสังเกตพฤติกรรมในการเก็บของเล่น

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างแผนจัดประสบการณ์การเล่านิทาน ผู้วิจัยสร้างแผนจัดประสบการณ์การเล่านิทาน โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์การเล่านิทาน เพื่อใช้ในการส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นกับเด็ก โดยดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทานของ ปราณี ปริญญาภิ (2551) เพื่อเป็นแนวทางในการในการจัดทำแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานคุณธรรม

1.1.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเล่านิทานของ ปราณี ปริญญาภิ (2551)

1.1.3 คัดเลือกนิทานคุณธรรม (เกี่ยวกับความมีวินัย) โดยกำหนดเกณฑ์ที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยโดยใช้วินัยในด้านการจัดเก็บของเล่น และดำเนินการจัดทำแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานคุณธรรม (เกี่ยวกับระเบียบวินัย) จำนวน 5 แผน ซึ่งประกอบด้วย จุดประสงค์ เนื้อหา การดำเนินกิจกรรม (ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป)

1.1.4 นำแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานคุณธรรม (เกี่ยวกับความมีวินัย) ทั้ง 5 แผน นำเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจพิจารณาเพื่อหาความสอดคล้องของจุดประสงค์ เนื้อหา และรูปแบบการจัดกิจกรรมนิทาน จำนวน 1 ท่าน คือ อาจารย์พวงผกา ปวีณำบำเพ็ญ อาจารย์ผู้สอนมหาวิทยาลัยสวนดุสิต นอกที่ตั้ง ลำปาง

1.2 ปรับปรุงผลการจัดกิจกรรมเล่านิทานตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.3 นำแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานไปใช้กับเด็กนักเรียนชาย - หญิง ที่มีอายุ 3 - 4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้ม สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อเหล็กทอง อำเภอคลองจังหวัดแพร่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 10 คน

2. แบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในการจัดเก็บของเล่น

2.2 ศึกษาแบบสังเกตพฤติกรรมของ สืบศักดิ์ น้อยดัด (2555) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของเด็กนักเรียนชาย - หญิง อายุระหว่าง 3-4ปี

2.3 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยของเด็กปฐมวัย จำนวน 10 ชุด จำนวน 5 ข้อ โดยสร้างเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบประเมินพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ไว้ ดังนี้

ระดับ 3 หมายถึง แสดงพฤติกรรมด้วยตนเอง

ระดับ 2 หมายถึง แสดงพฤติกรรมเป็นบางครั้งหรือมีผู้แนะนำ

ระดับ 1 หมายถึง ไม่แสดงพฤติกรรม

และมีระดับพฤติกรรม ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 2.34 - 3.00 หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 1.67 - 2.33 หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.66 หมายถึง พฤติกรรมความมีวินัยอยู่ในระดับน้อย

แบบแผนการทดลองและวิธีการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research Design) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย One - Group Pretest -Posttest Design (สืบศักดิ์ น้อยดัด 2555:70)

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สังเกตก่อนการทดลอง (Pretest)	ทดลอง	สังเกตหลังการทดลอง (Possttest)
ทดลอง	T1	X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

T1	แทน การสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยก่อนการทดลอง
X	แทน การจัดกิจกรรมการเล่านิทาน
T2	แทน การสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยหลังการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 เป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 10-15 นาที รวม 6 วัน ด้วยกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. เลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จากกลุ่มประชากรที่มีนักเรียนชาย – หญิง ที่มีอายุระหว่าง 3 – 4 ปี จำนวน 10 คน ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการการจัดประสบการณ์การเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย

2. ขอความร่วมมือหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในการทำวิจัย

3. สร้างความคุ้นเคยกับเด็กในกลุ่มตัวอย่างและจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้

4. ผู้วิจัยทำการสังเกตจากเด็กกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กในการเก็บของเล่น

ก่อนการทดลอง (Pretest)

5. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยการจัดประสบการณ์การเล่านิทาน ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ใช้เวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ใช้นิทานคุณธรรม 3 เรื่องโดยผลัดเปลี่ยนนิทาน ในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ประมาณ 10 - 15 นาที

6. ผู้วิจัยทำการสังเกตจากเด็กกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กในการเก็บของเล่น หลังการทดลอง (Posttest)

7. นำข้อมูลที่ได้แบบสังเกตพฤติกรรมของเด็กในการเก็บของเล่น ไปวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลอภิปรายผล

ตาราง 2 กำหนดการทดลอง

สัปดาห์ที่	นิทานคุณธรรม (เกี่ยวกับความมีระเบียบวินัย)	จำนวน/สัปดาห์
1	การสังเกตจากเด็กกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กในการเก็บของเล่นก่อนการทดลอง (Pretest)	5 วัน
2-3	ดำเนินการทดลองด้วยการจัดประสบการณ์การเล่านิทานคุณธรรม ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์	6 วัน
4	สังเกตจากเด็กกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กในการเก็บของเล่นหลังการทดลอง (Posttest)	5 วัน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูล แบบสังเกตพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นซึ่งมีหลักการดำเนินการ ดังนี้

1. การเก็บข้อมูลจากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้ผู้สังเกตจำนวน 1 คน คือ ผู้วิจัยเอง
2. เก็บข้อมูลพื้นฐานด้านความรับผิดชอบจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในการจัดเก็บของเล่น จากการจัดประสบการณ์การเล่นิทานคุณธรรมเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ก่อนการทดลอง
3. เก็บข้อมูลพื้นฐานด้านความรับผิดชอบจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในการจัดเก็บของเล่น จากการจัดประสบการณ์การเล่นิทานคุณธรรมเป็นเวลา 1 สัปดาห์ หลังการทดลอง
4. เมื่อสิ้นสุดในแต่ละสัปดาห์นำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ เปรียบเทียบกับข้อมูลพื้นฐานด้านความรับผิดชอบเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ขณะจัดประสบการณ์การเล่นิทานเป็นเวลา 2 สัปดาห์ และในสัปดาห์ที่ 2 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยวิธีการเดียวกันอีก 1 สัปดาห์ เป็นการเก็บข้อมูลหลังการทดลองและนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการทดลอง t-test for dependent-spos.

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้ม ก่อนและหลังจัดประสบการณ์การเล่นิทานโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมด้านวินัยของของเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้ม ที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานโดยใช้สถิติ t-test (Dependent Sample)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในการจัดเก็บของเล่น จำนวน 5 ข้อ จากผู้วิจัยที่ประเมินก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเล่นิทานคุณธรรม มาวิเคราะห์ หาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ระเบียบวินัยการจัดเก็บของเล่น	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. เก็บของเล่นอย่างทะนุถนอม	1.70	0.48	ปานกลาง	2.70	0.48	มาก
2. ไม่แย่งกันเก็บของเล่น	1.80	0.42	ปานกลาง	2.80	0.42	มาก
3. จัดวางของเล่นได้ถูกที่อย่างเรียบร้อย	1.70	0.48	ปานกลาง	2.70	0.48	มาก
4. เก็บของเล่นทุกครั้งโดยไม่ต้องเตือน	1.70	0.48	ปานกลาง	2.60	0.51	มาก
5. จัดเก็บของเล่นเสร็จเรียบร้อยตามเวลาที่กำหนด	1.80	0.42	ปานกลาง	2.70	0.48	มาก
รวม	1.74	0.45	ปานกลาง	2.70	0.47	มาก

จากตารางพบว่า

1. เกือบของเล่นอย่างทะนุถนอม ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.70 คะแนน อยู่ในระดับปานกลาง คือ เด็กแสดงพฤติกรรมการเก็บของเล่นอย่างทะนุถนอมเป็นบางครั้งหรือมีผู้แนะนำ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70 คะแนน อยู่ในระดับมาก คือ เด็กแสดงพฤติกรรมการเก็บของเล่นอย่างทะนุถนอมได้ด้วยตนเอง

2. ไม่แย่งกันเก็บของเล่น ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.80 คะแนน อยู่ในระดับปานกลาง คือเด็กแสดงพฤติกรรมไม่แย่งของเล่นเป็นบางครั้งหรือมีผู้แนะนำ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 คะแนน อยู่ในระดับมาก คือ เด็กแสดงพฤติกรรมได้ด้วยตนเอง

3. จัดวางเรียงของเล่นได้ถูกที่อย่างเรียบร้อย ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.70 คะแนน อยู่ในระดับปานกลาง คือเด็กแสดงพฤติกรรมการจัดวางของเล่นได้ถูกที่อย่างเรียบร้อยเป็นบางครั้งหรือมีผู้แนะนำ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88 คะแนน อยู่ในระดับมาก คือ เด็กแสดงพฤติกรรมการจัดวางของเล่นได้ถูกที่อย่างเรียบร้อยได้ด้วยตนเอง

4. เก็บของเล่นทุกครั้งโดยไม่ต้องเตือน ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.70 คะแนน อยู่ในระดับปานกลาง คือเด็กแสดงพฤติกรรมเก็บของเล่นเข้าที่ทุกครั้ง แต่บางครั้งมีผู้แนะนำ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.60 คะแนน อยู่ในระดับมาก คือเด็กแสดงพฤติกรรมมีวินัยได้ด้วยตนเอง

5. จัดเก็บของเล่นเสร็จเรียบร้อยตามเวลาที่กำหนด ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.80 คะแนน อยู่ในระดับปานกลาง คือเด็กแสดงพฤติกรรมการจัดเก็บของเล่นเสร็จเรียบร้อยตามเวลาที่กำหนดโดยมีผู้แนะนำ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70 คะแนน อยู่ในระดับมาก คือเด็กแสดงพฤติกรรมมีวินัยได้ด้วยตนเอง

สรุป ความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น โดยรวม ก่อนการทดลองอยู่ในระดับปานกลาง คือเด็กแสดงพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นโดยเก็บเป็นบางครั้งหรือมีผู้แนะนำ และหลังทดลองอยู่ในระดับมาก คือเด็กแสดงพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นด้วยตนเอง เด็กเกิดการพัฒนาระเบียบวินัยการจัดเก็บของเล่นได้มากขึ้น

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาระเบียบวินัยการจัดเก็บของเล่น โดยใช้นิทานคุณธรรม ของเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาตุ้ม โดยการจัดประสบการณ์การเล่นนิทานคุณธรรม ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดประสบการณ์การเล่นนิทานคุณธรรมเด็กมีการพัฒนาระเบียบวินัยการจัดเก็บของเล่นมากกว่าก่อนจัดประสบการณ์

เอกสารอ้างอิง

ปราณี ปริญญาภิ. 2551. การพัฒนาจริยธรรมของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานและการติดตามผล, ปริญญาภิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการปฐมวัยศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ฉันทนา ศรีภักดี. 2555. การศึกษาความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์และการละเล่นที่บ้านของไทย.

สีบศักดิ์ น้อยตัด. 2555. การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ. ปริญญาภิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการปฐมวัยศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

นฤมล เนียมหอม. การสร้างวินัยในตนเองแก่เด็กปฐมวัย. สืบค้น 9 กรกฎาคม 2560 , จากออนไลน์ <http://www.pecerathailand.com/pdf/38.pdf>

ภาคผนวก
แผนการจัดประสบการณ์

แบบสังเกตพฤติกรรมเด็ก

คำชี้แจง : สังเกตพฤติกรรมระเบียบวินัยในการจัดเก็บของเล่น ก่อนจัดกิจกรรมการเล่นิทานคุณธรรม

ที่	ชื่อ - สกุล	ความมีระเบียบวินัย					รวม	ร้อยละ
		1. เก็บของเล่นอย่างทะนุถนอม	2. ไม่แย่งกันเก็บเล่น	3. จัดวางเรียงของเล่นได้ถูกต้อง อย่างเรียบร้อย	4. เก็บของเล่นทุกครั้งโดยไม่ ต้องเตือน	5. จัดเก็บของเล่นเสร็จ เรียบร้อยตามเวลาที่กำหนด		
1	เด็กชายนาราชา สีลาเขต							
2	เด็กชายภูผา วันมุล							
3	เด็กชายธีรศักดิ์ แซ่ลี							
4	เด็กหญิงฉัตรสุดา ปันอุปา							
5	เด็กหญิงณัฐชานันท์ ใจคำ							
6	เด็กหญิงกัญจนารักษ์ ทองรัก							
7	เด็กหญิงศศิวิมล กั้นทะสอน							
8	เด็กหญิงณัฐพร ลีเจริญ							
9	เด็กหญิงรัตเกล้า อาระลา							
10	เด็กหญิงชลธิชา จาอาบาล							
รวม								

เกณฑ์การประเมิน

ระดับ 3 คะแนน หมายถึง แสดงพฤติกรรมด้วยตนเอง

ระดับ 2 คะแนน หมายถึง แสดงพฤติกรรมเป็นบางครั้งหรือมีผู้แนะนำ

ระดับ 1 คะแนน หมายถึง ไม่แสดงพฤติกรรม

แบบสังเกตพฤติกรรมเด็ก

คำชี้แจง : สังเกตพฤติกรรมระเบียบวินัยในการจัดเก็บของเล่น หลังจัดกิจกรรมการเล่นนิทานคุณธรรม

ที่	ชื่อ - สกุล	ความมีระเบียบวินัย					รวม	ร้อยละ
		1. เก็บของเล่นอย่างทะนุถนอม	2. ไม่แย่งกันเก็บเล่น	3. จัดวางเรียงของเล่นได้ถูกต้อง อย่างเรียบร้อย	4. เก็บของเล่นทุกครั้งโดยไม่ได้ ต้องเตือน	5. จัดเก็บของเล่นเสร็จ เรียบร้อยตามเวลาที่กำหนด		
1	เด็กชายนาราชา สีลาเขต							
2	เด็กชายภูผา วันมุล							
3	เด็กชายธีรศักดิ์ แซ่ลี							
4	เด็กหญิงฉัตรสุดา ปันอุปา							
5	เด็กหญิงณัฐชานันท์ ใจคำ							
6	เด็กหญิงกัญจนารักษ์ ทองรัก							
7	เด็กหญิงศศิวิมล กันทะสอน							
8	เด็กหญิงณัฐพร ลีเจริญ							
9	เด็กหญิงรัตเกล้า อาระลา							
10	เด็กหญิงชลธิชา จาอาบาล							
รวม								

เกณฑ์การประเมิน

ระดับ 3 คะแนน หมายถึง แสดงพฤติกรรมด้วยตนเอง

ระดับ 2 คะแนน หมายถึง แสดงพฤติกรรมเป็นบางครั้งหรือมีผู้แนะนำ

ระดับ 1 คะแนน หมายถึง ไม่แสดงพฤติกรรม

แบบสังเกตพฤติกรรมเด็ก

ตาราง เปรียบเทียบการพัฒนาระเบียบวินัยการจัดเก็บของเล่น ก่อน และหลังการจัดกิจกรรมการเล่น
คุณธรรม

ที่	ชื่อ - สกุล	สัปดาห์ที่ 1 ก่อนจัดกิจกรรม การเล่น คุณธรรม		สัปดาห์ที่ 2 หลังจัดกิจกรรม การเล่น คุณธรรม	
		\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
1	เด็กชายนารายา สีลาเขต				
2	เด็กชายภูผา วันมุล				
3	เด็กชายธีรศักดิ์ แซ่ลี				
4	เด็กหญิงฉัตรสุดา ปันอุปา				
5	เด็กหญิงณัฐชานันท์ ใจคำ				
6	เด็กหญิงกัญจนารักษ์ ทองรัก				
7	เด็กหญิงศศิวิมล กันทะสอน				
8	เด็กหญิงณัฐพร ลีเจริญ				
9	เด็กหญิงรัตเกล้า อาระลา				
10	เด็กหญิงชลธิชา จาอาบาล				

นิทานประกอบการวิจัย













ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวเนตรนภา ต้นศิริ
วันเดือนปีเกิด	08 ธันวาคม พ.ศ. 2525
สถานที่เกิด	จังหวัดแพร่
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	71 หมู่3 ตำบลบ่อเหล็กทอง อำเภอลอง จังหวัดแพร่ 54150
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลบ่อเหล็กทอง อำเภอลอง จังหวัดแพร่
ตำแหน่ง	ผู้ดูแลเด็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อเหล็กทอง
มัธยมศึกษาตอนต้น	โรงเรียนนาอู่หนอง จังหวัดแพร่
มัธยมศึกษาตอนปลาย	โรงเรียนลองวิทยาคม จังหวัดแพร่
วิทยาลัย	วิทยาลัยอาชีวศึกษาแพร่ คณะบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด
ปริญญาตรี(กำลังศึกษา)	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้งลำปาง

